

Електронний журнал «Ефективна економіка» включено до переліку наукових фахових видань України з питань економіки (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 975 від 11.07.2019). Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292.
Ефективна економіка. 2026. № 3.
ISSN 2307-2105

Copyright © The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2026.3.146>

УДК 330.341.1

Т. Б. Харченко,

к. е. н., доцент, доцент кафедри екологічного менеджменту та підприємництва, Київський національний університет

імені Тараса Шевченка

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8411-9532>

Т. І. Красномоєць,

магістр, Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0001-3451-5075>

СВІТОВІ ВЕКТОРИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЯК ДЕТЕРМІНАНТИ ЕКОЛОГІЗАЦІЇ ТА ОНОВЛЕННЯ БІЗНЕСУ

T. Kharchenko,

PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Environmental Management and Entrepreneurship

Taras Shevchenko National University of Kyiv

T. Krasnomovets,

Student, Taras Shevchenko National University of Kyiv

**GLOBAL VECTORS OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT AS
DETERMINANTS OF GREENING AND BUSINESS RENEWAL**

У статті розглянуто сучасні світові тенденції забезпечення сталого розвитку, впровадження «зелених технологій» та здійснення «зеленого переходу». Було виявлено, що попри значні досягнення, світ відстає від реалізації Цілей сталого розвитку – це, у свою чергу, зумовлює потребу у посиленні міжнародної співпраці, фінансуванні та інституційній спроможності. Було також виявлено, що нині окремі країни Європи (Данія, Норвегія, Нідерланди) та Південно-Східної Азії (Китай, Південна Корея) є світовими лідерами щодо впровадження «зелених технологій» та екологічної модернізації. Для України екологічна модернізація є стратегічним напрямом, здатним забезпечити інтеграцію до європейського простору та формування конкурентоспроможної економіки.

The article examines the global vectors of sustainable development as fundamental determinants for business ecologization and modernization. Amid escalating climate change and resource depletion, the concept of sustainable development, guided by the UN Sustainable Development Goals (SDGs), serves as a central paradigm for economic transformation. However, analyzing 2025 reports from the UN, the World Economic Forum, and the OECD reveals that the world is significantly lagging behind the 2030 Agenda. With only 35% of SDG targets showing adequate progress, there is an urgent need for enhanced global cooperation and financing.

The study highlights that the transition to a "green economy" remains a dominant trend despite macroeconomic challenges. It emphasizes the uneven pace of the "green transition" globally, noting that progress depends on structural socio-economic conditions rather than just income levels. European countries like Denmark and Norway, alongside East Asian nations like South Korea, maintain leadership in green technology adoption. Concurrently, corporate sustainability (ESG) is rapidly expanding, with over 90% of companies disclosing sustainability data and an increasing number integrating climate oversight at the board level.

For Ukraine, ecological modernization represents a strategic imperative. In the context of European integration and post-war economic recovery, transforming traditional production models toward resource efficiency and reduced emissions is critical. While Ukrainian businesses face severe hurdles—including the ongoing war, weak legal frameworks, and investment deficits—adopting green technologies remains essential. The research concludes that building management systems based on sustainable development is vital for ensuring long-term financial stability, competitiveness, and societal well-being

Ключові слова: *екологічна модернізація, сталий розвиток, цілі сталого розвитку, «зелені технології», «зелений перехід», екологічно-чисті технології, екологічна модернізація, підприємницька діяльність.*

Keywords: *ecological modernization, sustainable development, sustainable development goals, «green technologies», «green transition», environmentally friendly technologies, ecological modernization, entrepreneurial activity.*

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Сталий розвиток став одним із найнагальніших викликів сучасності, адже людство стикається з взаємопов'язаними кризами, що загрожують як довкіллю, так і соціально-економічній стабільності. Концепція, визначена Цілями сталого розвитку ООН (SDGs), передбачає баланс між економічним зростанням, соціальною рівністю та захистом довкілля, щоб забезпечити добробут нинішніх і майбутніх поколінь. Її глобальна актуальність пояснюється тим, що жодна країна світу не може залишатися осторонь наслідків зміни клімату, виснаження ресурсів та зростання нерівності. Однією з ключових причин важливості забезпечення сталого розвитку є прискорений вплив кліматичних змін – так, екстремальні погодні явища, підвищення рівня моря та втрата біорізноманіття впливають на продовольчу безпеку, здоров'я й економічні можливості на всіх континентах. Водночас нераціональні моделі споживання та залежність від викопного палива поглиблюють деградацію довкілля.

Не менш важливими є і соціальні аспекти сталості – бідність, нерівність та відсутність доступу до освіти чи охорони здоров'я у найменш розвинених країнах світу підривають глобальну стабільність. При цьому концепція сталого розвитку пропонує модель інклюзивного зростання, що гарантує користь від економічного прогресу для всіх верств суспільства, а не лише для окремих груп. Крім того, інтеграція принципів сталості у бізнес-стратегії підвищує стійкість, конкурентоспроможність та інноваційність підприємств. Зростаючий тиск глобальних екологічних викликів вимагає від бізнесу нових підходів до виробництва та управління. Підприємства, що впроваджують екологічні технології та принципи «зеленої економіки», не лише зменшують негативний вплив на навколишнє середовище, але й підвищують власну конкурентоспроможність.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемні питання сталого розвитку на глобальному рівні знаходяться у постійному фокусі уваги провідних міжнародних організацій, таких як ООН – ця міжнародна міжурядова інституція щорічно публікує звіти «The Sustainable Development Goals Report», у яких розкриває досягнутий прогрес щодо забезпечення сталого розвитку. Найновіша версія звіту була опублікована у 2025 році, і має назву «The Sustainable Development Goals Report 2025». Дослідження констатує значне відставання світу від графіку реалізації Порядку денного до 2030 року. Зі 139 оцінених цільових показників за період 2015-2025 рр., лише 35% демонструють належний прогрес, тоді як 48% є недостатніми, а 18% взагалі погіршилися порівняно з базовим рівнем 2015 року [4].

Якщо ж говорити про проблематику екологічної модернізації, яку у західних джерелах часто називають «зеленим переходом» (green transition) або «зеленим розвитком» (green development), то ці питання знаходять висвітлення у звітах і публікаціях Організації економічного співробітництва й розвитку [7], Міжнародного економічного форуму [5], Світового банку та інших міжнародних міжурядових та неурядових організацій. Проблемні питання «зеленого переходу» та «зеленого розвитку» досліджуються також різними зарубіжними та українськими авторами. Експерти всесвітнього економічного форуму зазначають, що глобальні економічні виклики, такі як порушення ланцюгів постачання, інфляція та зростання вартості капіталу,

суттєво впливають на темпи й реалістичність реалізації кліматичних ініціатив. У звіті здійснено групування країн світу на шість категорій залежно від інтенсивності впровадження «зелених технологій»

Такі українські дослідники, як О. А. Савенко та Л. М. Курбацька зауважують, що реалізація політики екологічної модернізації зміцнить позиції українських підприємств як на внутрішньому, так і на міжнародних ринках. Крім того, реалізація такої політики, дозволить сформувати позитивний імідж України на світовій арені та сприятиме покращенню відносин із сусідніми країнами, оскільки вирішення проблем транскордонного забруднення є важливим фактором міжнародного співробітництва. У підсумку, такий підхід створить необхідні передумови для трансформації економіки у напрямі сталого та інноваційного розвитку, а також забезпечить підґрунтя для підвищення рівня життя населення в Україні [11, с. 61].

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Не зважаючи на наявні дослідження у цій сфері, недостатньо вивченими залишаються питання впливу сталого розвитку на екологічну модернізацію зарубіжних та вітчизняних підприємств, що і обумовлює актуальність обраної теми. Отже, метою статті є висвітлення особливостей впливу сталого розвитку на екологічну модернізацію підприємств.

Виклад основного матеріалу дослідження. Вражаючи досягнення сучасної науково-технічної думки породжують ілюзію, що прогрес науки і техніки дозволяє людству вирішити всі проблеми, пов'язані з обмеженістю ресурсів Землі та екологічними загрозами. Пошук відповіді на екологічні та соціальні проблеми, пов'язані з екологічною модернізацією, призвів до появи концепції сталого розвитку [1, с. 372]. Концепція сталого розвитку набула актуальності наприкінці ХХ століття, коли світ зіткнувся з такими глобальними викликами, як зміна клімату, виснаження природних ресурсів, посилення демографічного тиску та соціальної нерівності.

Сталий розвиток – це стратегія, яка поєднує економічне зростання, соціальний прогрес та збереження довкілля. Його головна ідея полягає у забезпеченні потреб сучасного покоління без шкоди для можливостей майбутніх поколінь задовольняти власні потреби [2]. Сталий розвиток став ключовою парадигмою сучасного світу, що визначає напрями економічного,

соціального та екологічного прогресу. Глобальні тенденції у цій сфері формуються під впливом міжнародних угод, таких як Цілі сталого розвитку ООН, а також зростаючої суспільної свідомості щодо проблем зміни клімату, виснаження ресурсів та посилення соціальної нерівності.

Цілі сталого розвитку залишаються світовою дорожньою картою для подолання бідності, захисту планети та боротьби з нерівністю. 17 Цілей сталого розвитку (далі – ЦСР), які було визначено в рамках ООН, пропонують найбільш практичний та ефективний шлях для усунення причин насильницьких конфліктів, нерівності, зміни клімату та погіршення стану довкілля і мають на меті забезпечити, щоб ніхто не залишився осторонь. Вони відображають розуміння того, що сталий розвиток у будь-якій точці світу повинен поєднувати економічне зростання, соціальне благополуччя та захист довкілля [3].

Проте слід наголосити, що, відповідно до даних звіту ООН «The Sustainable Development Goals Report 2025», світ залишається далеко поза курсом щодо реалізації Порядку денного до 2030 року та прискорення досягнення ЦСР. За даними експертів ООН, яким вдалося оцінити 139 зі 169 цільових показників ЦСР за період 2015-2025 рр., лише 35% таких показників демонструють належний прогрес. Натомість 48% цільових показників демонструють недостатній прогрес, а 18% цільових показників взагалі відкотилися нижче значень базового рівня 2015 року [4].

Певні побоювання щодо перспектив реалізації Порядку денного до 2030 року та прискорення досягнення ЦСР висловлюють також експерти Всесвітнього економічного форуму, які підкреслюють, що формування нової гео економічної системи, порушення ланцюгів постачання, а також перспективи тривалої інфляції та зростання вартості капіталу в масштабах світової економіки зумовлюють посилений акцент на забезпеченні міжнародної безпеки, стійкості та розв'язанні проблем соціальної нерівності. І хоча світова економіка вже неодноразово реагувала на масштабні історичні трансформації, на думку експертів Всесвітнього економічного форуму, нинішні зміни можуть вплинути на темпи втілення й реалістичність кліматичних ініціатив і заходів у глобальному масштабі [5].

При цьому серед основних ризиків для реалізації Порядку денного до 2030 року та прискорення досягнення ЦСР експерти Всесвітнього економічного форуму виділяють труднощі багатосторонньої співпраці, обмеженість глобального фінансування кліматичних програм та зростання бюджетних обмежень у розвинених державах і країнах, що розвиваються [5]. Отже, оцінки експертів провідних міжнародних міжурядових та неурядових інституцій підкреслюють нагальну потребу у зміцненні зусиль для досягнення ЦСР, а також прискорення «зеленого переходу» та ефективній реалізації кліматичних ініціатив і заходів.

Разом з тим, експерти ООН підкреслюють таку цікаву деталь: звіт «The Sustainable Development Goals Report 2025» зосереджується на висвітленні глобальних тенденцій, і відображає середні світові показники, хоча ці усереднені показники можуть приховувати суттєві позитивні зрушення у досягненні ЦСР з боку багатьох країн. При цьому експерти ООН цілком справедливо зауважують, що національні та локальні успіхи у досягненні ЦСР зумовлені ефективною державною політикою, сильними інституціями та інклюзивними партнерствами. А отже прискорений прогрес у досягненні ЦСР є можливим, і досвід таких держав може бути цінним для наслідування іншими країнами світу [4].

Експерти Всесвітнього економічного форуму в цьому ключі підкреслюють, що прогрес тих чи інших країн світу у сфері «зеленого переходу», екологічної модернізації та забезпечення сталого розвитку обумовлений структурними соціально-економічними умовами, які сприятимуть успішному здійсненню «зеленої трансформації» економіки, і потребує виходу за межі традиційного поділу на розвинені країни та країни, що розвиваються. Іншими словами, не завжди прогрес у досягненні кліматичних цілей, а також забезпеченні «зеленого переходу» і сталого розвитку напряму пов'язаний з таким показником, як рівень доходів на душу населення країни. При цьому експерти Всесвітнього економічного форуму виділяють шість умовних груп країн залежно від інтенсивності впровадження «зелених технологій» та екологічної модернізації (табл. 1).

**Таблиця 1. Групування країн світу за критерієм інтенсивності
впровадження «зелених технологій» та екологічної модернізації**

Група країн	Приклади країн	Коротка економічна характеристика	Проблеми впровадження «зелених технологій» та екологічної модернізації
«Інклюзивні зелені адепти»	Австралія, Франція, Велика Британія	Розвинені економіки з потужним сектором послуг, ширшим доступом до фінансування та стійкими соціальними системами	занепокоєння щодо зростання регуляторного навантаження та вартості енергоносіїв
«Зелені розробники»	Китай, Німеччина, Японія, Південна Корея, США	Індустріалізовані лідери у сфері зелених технологій, проте з високим рівнем шкідливих викидів на душу населення	перевага розвинених фінансових ринків, але стикаються з нерівномірним доступом до критично важливих матеріалів
«Країни, що стають зеленими адептами»	Італія, Туреччина	Промислово-розвинені країни з потужним людським капіталом і помірними інвестиційними обмеженнями	песимістична оцінка економічного впливу «зеленої трансформації»
«Економіки зростання»	Бразилія, Індія, Мексика, Південна Африка	Ці країни швидко індустріалізуються, і намагаються збалансувати «зелені інвестиції» з проблемами доступності та вартості енергоносіїв	Обмеженість фінансування та зародкові технологічні екосистеми ускладнюють масштабування нових «зелених секторів»
«Експортери викопного палива»	Саудівська Аравія, ОАЕ	Економіки, де викопне паливо становить значну частку ВВП та державних доходів	проблеми повільної віддачі від інвестицій та низьким доступом до «зелених» навичок і технологій
«Прикордонні економіки»	Бангладеш, Нігерія, Пакистан	Країни з низьким рівнем доходів на душу населення	гострі фінансові, кадрові та цінові бар'єри, необхідність міжнародної підтримки для узгодження кліматичних ініціатив та розвитку «зелених технологій»

Джерело: складено за даними [6]

Якщо ж говорити про світових лідерів у сфері освоєння і впровадження «зелених технологій», то, за даними Організації економічного співробітництва і розвитку (далі – ОЕСР), провідні позиції за цим показником займають переважно країни Європи та Південно-Східної Азії (табл. 2).

**Таблиця 2. Провідні країни світи за показниками освоєння і
впровадження «зелених технологій»**

Країна	Середньорічне значення за період 2000-2002 рр.	Середньорічне значення за період 2020-2022 рр.
Значення Індекса відносної переваги в екологічно-орієнтованих технологіях		
Данія	1,01	1,73
Латвія	1,75	1,63
Китай	0,81	1,47
Норвегія	1,09	1,31
Південна Корея	0,83	1,25
Кількість винаходів у сфері технологій виробництва відновлюваної енергії на мільйон населення		
Данія	4,59	39,41
Південна Корея	0,41	8,91
Норвегія	1,91	8,68
Нідерланди	1,40	3,54
Ізраїль	1,17	3,29
Частка «зелених» торговельних марок у загальній кількості торговельних марок, %		
Словенія	38,59	40,74
Норвегія	4,24	14,94
Туреччина	6,16	13,41
Австрія	2,93	11,87
Фінляндія	5,53	11,75

Джерело: складено за даними [7]

Як свідчать дані, наведені у табл. 2, за період 2000-2022 рр. такі країни, як Данія, Норвегія і Південна Корея, а також інші країни продемонстрували значний прогрес у впровадженні «зелених технологій», і за багатьма є світовими лідерами за більшість показників, пов'язаних із «зеленим переходом».

Експерти ОЕСР підкреслюють, що реєстрація «зелених» торговельних марок стабільно зростає, при цьому країни-партнери ОЕСР відіграють ключову роль у глобальному розвитку. Їхнє розширення свідчить про ширше поширення екологічних технологій та зростаючу ринкову орієнтацію на екологічні товари й послуги. Торгівля екологічними товарами зросла серед країн ОЕСР та ключових партнерів, насамперед завдяки технологіям та обладнанню у сфері відновлюваної енергетики [7].

При цьому, за даними ОЕСР, протягом останніх двох десятиліть екологічні інновації значно зросли, однак намітилася тенденція до сповільнення цього процесу після 2019 року. В цілому ж інноваційна

активність у сфері «зелених технологій» залишається висококонцентрованою у кількох країнах та галузях, де провідну роль відіграють технології, пов'язані з пом'якшенням наслідків зміни клімату, тоді як технології адаптації, уловлювання вуглецю та рішення щодо збереження океанів залишаються недостатньо розвиненими [7].

Варто також підкреслити, що нині у корпоративній практиці все більшого поширення набуває застосування концепції екологічної, соціальної та управлінської відповідальності (ESG), що свідчить про визнання бізнесом тісного зв'язку між фінансовими показниками та екологічною і соціальною стійкістю. Споживачі також стають більш свідомими екологічних наслідків своїх покупок, що спонукає сучасні компанії підвищувати прозорість і забезпечувати екологічність своїх продуктів [8]

Так, відповідно до звіту ОЕСР «The OECD Global Corporate Sustainability Report 2025», за період 2022-2024 рр. з 86% до 91% зростає кількість компаній, які розкривали інформацію, пов'язану із забезпеченням екологічної стійкості. При цьому найвищі показники розкриття інформації були зафіксовані в Європі (98%), розвинених країнах Азіатсько-Тихоокеанського регіону (94%), та у США (93%). Разом з тим, у цьому звіті підкреслюється, що частка компаній, які розкривають інформацію про сталий розвиток, все ж залишається відносно невеликою, і за підсумками 2024 року складала менше третини від загальної кількості компаній, що котируються на біржах [9].

Ще одним показовим трендом є той факт, що питання забезпечення сталого розвитку все частіше контролюються радами директорів крупних компаній і враховуються при визначенні розміру винагороди керівників. Так, відповідно до даних звіту ОЕСР «The OECD Global Corporate Sustainability Report 2025», за період 2022-2024 рр. з 53% до 70% зростає частка компаній, у яких рада директорів контролювала питання, пов'язані з кліматом. Крім того, дві третини компаній нині мають комітет, відповідальний за контроль ризиків сталого розвитку. При цьому частка компаній, які виплачують грошову

винагороду керівникам із прив'язкою до факторів сталого розвитку, також збільшилася впродовж 2022-2024 рр. (з 60% до 67%) [9].

Якщо ж говорити про українські реалії, то слід підкреслити, що в контексті глобальних кліматичних викликів, інтеграції України до європейського економічного простору та посилення регуляторних вимог щодо охорони довкілля стратегія екологічної модернізації вітчизняних підприємств набуває особливої актуальності. Вона має бути спрямована на трансформацію традиційних моделей виробництва у бік ресурсоефективності, мінімізації шкідливих викидів і формування принципово нового підходу до організації підприємницької діяльності, де екологічна відповідальність виступає однією з ключових умов конкурентоспроможності.

За цих обставин вкрай гостро постає питання не лише екологічної модернізації промислових процесів, але і впровадження вітчизняними підприємствами інноваційних екологічних рішень, які мають бути спрямовані на зменшення антропогенного впливу виробництва, підвищення ефективності використання сировини та матеріалів, забезпечення енергетичної незалежності суб'єктів господарювання тощо [10, с. 513].

Разом з тим, сьогодні компанії та окремі особи, які хочуть розпочати або підтримати проекти сталого розвитку в Україні, стикаються з двома основними викликами: браком підтримки з боку місцевих та державних органів влади, та неефективною та неефективною правовою базою та політикою (наприклад, відсутністю законів та нормативних актів щодо охорони навколишнього середовища, а також відсутністю фіскальної, економічної та промислової політики в цій галузі, яка б сприяла впровадженню та функціонуванню зелених ініціатив). Окрім війни, бізнес стикається з проблемами залучення інвестицій, корпоративними, податковими питаннями та питаннями інтелектуальної власності. Незважаючи на ці проблеми, бізнес повинен підтримувати такі сектори, як відновлювана енергетика, низьковуглецевий транспорт, низьковуглецеві

будівлі, стале управління водними ресурсами та відходами, стале землекористування та зміна клімату.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямі.

Питання забезпечення сталого розвитку стоїть на порядку денному більшості країн світу та є глобальною проблемою – сьогодні досягнення Цілей сталого розвитку ООН є стратегічним пріоритетом. Однією з провідних світових тенденцій в контексті забезпечення сталого розвитку є перехід до «зеленої» економіки, яка базується на використанні відновлюваних джерел енергії, зменшенні викидів парникових газів та впровадженні енергоефективних технологій. Це стимулює підприємства модернізувати виробничі процеси, інвестувати у чисті технології та оптимізувати споживання ресурсів. Важливим напрямом є також розвиток циркулярної економіки, що передбачає повторне використання матеріалів і мінімізацію відходів.

Сьогодні підприємства повинні будувати систему управління, засновану на сталому розвитку, оскільки саме таке управління допомагає забезпечити його фінансову стабільність, конкурентоспроможність, ефективне функціонування на ринку, а також організацію виробництва, орієнтовану на скорочення шкідливих викидів в атмосферу, зменшення матеріаломісткості продукції, що виготовляється, покращення робочих місць працівників та зростання соціального рівня населення.

Література

1. Цибуляк А. Г. Evolution of theories of ecological modernization as a manifestation of the increasing risk of the international economy: actualization of sustainable business practices in the conditions of digital transition. *Економічний простір*. 2025. № 201. С. 370-377/
2. David Obura, Arun Agrawal, Michael Christie, Jean-Marc Fromentin, Paula A. Harrison, Matt Jones, Karen O'Brien, Aníbal Pauchard, Helen E. Roy, Josef Settele & Peter Stoett. A systems reset for sustainable development.

Communications Sustainability. 2026. Volume 1, URL: <https://surl.li/jypqfu> (дата звернення: 15.02.2025).

3. The Sustainable Development Goals. *Офіційний сайт Організації Об'єднаних Націй*. URL: <https://surl.li/ashvjn> (дата звернення: 15.02.2025).

4. The Sustainable Development Goals Report 2025. *Офіційний сайт Організації Об'єднаних Націй*. URL: <https://surl.li/eofajr> (дата звернення: 15.02.2025).

5. Making the Green Transition Work for People and the Economy. Insight Report. November 2025. *Офіційний сайт Всесвітнього економічного форуму (World Economic Forum)*. URL: <https://surli.cc/uhkmkb> (дата звернення: 15.02.2025).

6. Green Transition to add 9.6 Million Jobs Globally by 2030, but Risks Creating New Economic Divides. *Офіційний сайт Всесвітнього економічного форуму (World Economic Forum)*. URL: <https://surl.lu/tsicyp> (дата звернення: 15.02.2025).

7. Environment at a Glance Indicators. *Офіційний сайт Організації економічного співробітництва й розвитку (Organisation for Economic Co-operation and Development)*. URL: <https://surl.li/leoufq> (дата звернення: 15.02.2025).

8. Irene Petrosillo, Erica Maria Lovello, Carlo Drago, Cosimo Magazzino, Donatella Valente. Global environmental sustainability trends: A temporal comparison using a new interval-based composite indicator. *Environmental and Sustainability Indicators*. 2024. Volume 24. URL: <https://surl.lt/ilmfjc> (дата звернення: 15.02.2025).

9. Global Corporate Sustainability Report 2025. *Офіційний сайт Організації економічного співробітництва та розвитку*. URL: <https://surl.li/kuandl> (дата звернення: 15.02.2025).

10. Kupalova Halyna, Honcharenko Nataliia, Andrusiv Uliana, Oleshko Evhenii, Demchenko Kseniia. Ecological modernisation of production for

innovative development of industrial enterprises. *Financial and credit activity problems of theory and practice*. 2025. Volume 1 (60). PP. 512-521.

11. Савенко О. А., Курбацька Л. М. Стратегічні підходи до управління екологічними інноваціями підприємств агробізнесу в умовах повоєнного розвитку. *Агросвіт*. 2025. №2. С. 60-66.

References

1. Tsybuliak, A.H. (2025), “Evolution of theories of ecological modernization as a manifestation of the increasing risk of the international economy: actualization of sustainable business practices in the conditions of digital transition”, *Ekonomichnyi prostir*, vol. 201, pp. 370-377.

2. Obura, D. Agrawal, A. Christie, M. Fromentin, J.-M. Harrison, P.A. Jones, M. O’Brien, K. Pauchard, A. Roy, H.E. Settele, J. and Stoett, P. (2026), “A systems reset for sustainable development”, *Communications Sustainability*, vol. 1, available at: <https://surl.li/jypqfu> (Accessed 15 February 2025).

3. The official site of the United Nations (2025), “The Sustainable Development Goals”, available at: <https://surl.li/ashvjn> (Accessed 15 February 2025).

4. The official site of the United Nations (2025), “The Sustainable Development Goals Report 2025”, available at: <https://surl.li/eofajr> (Accessed 15 February 2025).

5. The official site of the World Economic Forum (2025), “Making the Green Transition Work for People and the Economy. Insight Report”, available at: <https://surli.cc/uhkmkb> (Accessed 15 February 2025).

6. The official site of the World Economic Forum (2025), “Green Transition to add 9.6 Million Jobs Globally by 2030, but Risks Creating New Economic Divides”, available at: <https://surl.lu/tsicyyp> (Accessed 15 February 2025).

7. The official site of the Organisation for Economic Co-operation and Development (2025), “Environment at a Glance Indicators”, available at: <https://surl.li/leoufq> (Accessed 15 February 2025).

8. Petrosillo, I. Lovello, E.M. Drago, C. Magazzino, C. and Valente, D. (2024), “Global environmental sustainability trends: A temporal comparison using a new interval-based composite indicator”, Environmental and Sustainability Indicators, vol. 24, available at: <https://surl.lt/ilmfjc> (Accessed 15 February 2025).

9. The official site of the Organisation for Economic Co-operation and Development (2025), “Global Corporate Sustainability Report 2025”, available at: <https://surl.li/kuandl> (Accessed 15 February 2025).

10. Kupalova, H. Honcharenko, N. Andrusiv, U. Oleshko, E. and Demchenko, K. (2025), “Ecological modernisation of production for innovative development of industrial enterprises”, Financial and credit activity problems of theory and practice, vol. 1, no. 60, pp. 512-521.

11. Savenko, O.A. and Kurbatska, L.M. (2025), “Strategic approaches to managing environmental innovations of agribusiness enterprises in post-war development conditions”, Ahrosvit, vol. 2, pp. 60-66.

Отримано редакцією журналу / Received: 09.03.26

Прорецензовано / Revised: 13.03.26

Схвалено до друку / Accepted: 20.03.26